

HOLLY JAMES

ČISTÁ
PRAVDA

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2022 by Holly Rus
Translation © Soňa Tobiášová, 2022
This edition published by arrangement with Dutton,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu NOTHING BUT THE TRUTH
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím Dutton,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-869-2

Pro každého, kdo v roce 2020 něco ztratil nebo našel.

1

Lucy Greenová se ocitla nad propastí. Tedy ve skutečnosti seděla na barové stoličce, zírала na svůj drink a čekala na přítele Caleba, který se zase zdržel v práci. Kdyby dorazil včas, dali by si spolu další rundu, probrali by pracovní den a pak zašli do jeho bytu. Po nějakém tom průměrném sexu by si opět poslechla, jak Caleb ze spaní skřípe zuby, protože si odmítal brát chránič. Tak nějak by prožila poslední den před třicátými narozeninami.

Ale to nic. Všechno je přece *fajn*, jako vždy.

„Nemáte chuť na něco jiného?“ zeptal se náhle barman.

„Hmm?“ Zvedla hlavu a zadívala se do jeho pohledné tváře. Zatím mu nevěnovala pozornost – jen vešla, objednala si pití a zkontrolovala e-maily, protože za dvacet minut, co odešla z kanceláře, se ve světě sledovaných celebrit mohlo přihodit prakticky cokoli.

Vypadal jako většina barmanů v L.A.: vysoký, s výraznou tváří, nejspíš tedy herec. Až na to, že místo obvyklé lhostejnosti budil dojem upřímného zájmu, a tak se Lucy narovнала a zpozorněla.

„Váš drink. Zdá se, že vám nechutná. Nedáte si něco jiného?“

Sklouzla pohledem ke svému martini se dvěma olivami připomínajícími vydloubnuté oči. Oblíbené pití její šéfové Joanny a Lucy se snažila působit stejně sofistikovaně. „To je v pořádku, díky.“

Barman si odfrkl. „Lež jako věž. Zatím jste si jen dvakrát usrkla.“ Naklonil se k ní a zašeptal: „A to umím zatraceně dobré martini.“

Lucy se pousmála, protože si uvědomila, že o martini vlastně moc nestojí. Přestože chtěla být jako Joanna, kterou upřímně obdivovala, výběr drinku jí k tomu zřejmě nepomůže. Navíc se nechtěla přiopít, ani nemohla. Zítřka ji čekal nabitý den, snad i povýšení. Něco jiného by ale pro jednou zkusit mohla.

Přistrčila tedy sklenici přes pult. „Dobrá, tak mi něco vyberte.“

Barman vzal ten zručně připravený koktejl a svižným pohybem ruky ho vylil do dřezu. „Jak si přejete.“ Věnoval jí úsměv, jaký by mu zajistil roli v kdejakém seriálu, přehodil si utěrku přes rameno a otočil se.

Lucy se na stoličce obrátila ke dveřím, jestli už nezahlédne Caleba.

Bar byl zařízený ve světlých barvách jako v letovisku někde na pláži, bílý mramor pultu doplňovaly měděné kohouty, oranžové stoličky a závěsy. Působil proto vzdušněji a přívětivěji než většina jiných barů, které Lucy považovala za depresivní místa.

Caleb se stále neukázal.

Znovu pohlédla na telefon, kde od něj měla jen půl hodiny starou zprávu:

Nestíhám. Dorazím později.

Našla si výš v jejich chatu společné selfičko, co si pořídili před kondominiem, kde nedávno podepsali smlouvu na byt. Za dva týdny se měli stěhovat a Lucy odpočítávala dny do chvíle, kdy doma nebude zakopávat o krabice a začne žít s přítelem Calebem. Byl chytrý, vlídný, ambiciózní, ale ne bez citu. Často nechtěla, ani nemohla uvěřit, jak je možné, že splňuje tolik kritérií najednou. Typ muže, s nímž si uměla představit budoucnost v domě na předměstí, kde se kolem bazény bude honit párek děcek za nějakým tím labradorem. Po dvou

letech vztahu v podstatě očekávala, že před ní poklekne a podá jí vysněný diamantový prsten, a pokud se dalo věřit Holly-woodu, udělá to zítra o jejích narozeninách.

Jen kdyby dokázal přijít na drink, jak se dohodli.

Aby zabila čas, zkontrolovala sociální sítě, jestli se všichni chovají, jak se patří, protože tam by se skandál některého z jejích klientů objevil nejdřív. Jako první prověřila účty problémového klienta, kterého zdědila, když ve firmě J&J Public dostala juniorskou pozici. Leo Ash, dnes rocková hvězda přes pětadvacet, který se proslavil už jako teenager, měl na kontě celý dlouhý seznam skandálů. Pak se podívala, co dělá hvězdná klientka její šéfové zvaná Ms. Ma, rapperka, která se další den chystala zveřejnit nové video, co jistě zahýbe hudebním světem.

Zdalo se, že je všude klid.

„Tak tady to je,“ promluvil barman. „Něco jiného.“

Postrčil k ní sklenici s tekutinou levandulové barvy. Z hládky uprostřed vycházely ve spirále drobné bubliny, jako by snad šlo o šampaňské, a na okraji sklenice trůnil skrojek citronu.

Lucy se dýchavičně zasmála. „Copak to je?“ Přitáhla si skleničku blíž a ucítila cosi sladkého. „Vypadá to jako něco, co by si objednala studentka k jednadvacátým narozeninám.“

Barman se zazubil. „Možná, ale dobře vás to naladí.“

„Kdo říká, že to potřebuju? Vypadám tak smutně?“

„No vy sama. Tím, jak neustále kontrolujete telefon, sledujete dveře a srkáte pití, co vám nechutná.“

Lucy se začervenala, protože se náhle cítila jako nahá před cizím člověkem. V jeho světle hnědých očích ale neviděla škodolibost, jen mírný zájem.

Pousmála se tedy. „Jste pozorný.“

„Proto mě tady taky platí zlatem.“ Znovu si hodil utěrku přes rameno. „A taky kvůli koktejlům, co lidem mění život.“ Měl ve tváři dolíčky a Lucy si ho snadno představila na rudém koberci v oslnivém smokingu.

Zadívala se na sklenici a hravě vířící bublinky ji přiměly něco si přát. V předvečer životního jubilea se to přece hodí, a ve svůj velký den navíc potřebovala i trochu toho štěstí.

Naklonila skleničku směrem k barmanovi a usmála se. „Zrovna zítra mám narozeniny, takže na zdraví.“

Když ji bublinky pošimraly na jazyku a nápoj hladce sklouzl do hrdla, přála si v duchu, aby byl následující den prostě perfektní.

„Jaké to je?“

„Velká změna.“

Mladý muž za barem spokojeně přikývl. „To jsem si přál. Všechno nej k narozeninám.“

2

Možná očekávala nějakou převratnou změnu, jíž se projeví ta trojka v počtu odžitých let – že ji třeba rozbolí klouby, narostou vousy na bradě nebo bude trpět pocitem viny, že toho zatím příliš nedokázala. Její ráno ale začalo stejně jako každé jiné.

Probudila se ve své posteli a sama, protože Caleb do baru nakonec nedorazil. Napsal:

Promiň, zlato, musím to zrušit. Uvidíme se zítra večer.

Nepřekvapilo ji to, jenom trochu zklamalo. Zadávala se na bleděmodrý strop, který předešlé léto sama vymalovala v touze svůj malý životní prostor nějak oživit, a to podle návodu v jakémsi článku, a hlasitě si povzdechla. No ano, dnes je jí třicet, a zároveň by se měla dočkat povýšení v hollywoodské firmě J&J Public, čímž snad konečně vyhraje nad Stíhačem McMillanem.

Její hlavní soupeř v práci totiž šplhal po žebříčku: internista, asistent junior, asistent a publicista junior těsně v závěsu za ní, čímž si vysloužil onu přezdívku. Uznávala, že je dobrý v tom, co dělá, ale taky zaťatý, protivný a často slízne smetanu místo ní. Oba měli zájem o místo mezi publicisty seniory, uvolněné po nedávném odchodu jednoho zaměstnance, a Lucy se tentokrát nechtěla nechat předběhnout.

Na to místo už si dělala chutě dlouho. Sliny se jí sbíhaly jako na šampaňské, co si dá na střešní terase restaurace Perch, kde dnes měla oslavit narozeniny.

A taky povýšení.

Nejdřív ale musí zabodovat na obědě s Joannou a Lily Chu, žhavou hollywoodskou hvězdičkou, která nejspíš získá Oscara za roli v posledním nezávislém filmu. Lucy s celebritami obědvala často, měla to ostatně v popisu práce, ale přestože Lily Chu chtěly zastupovat všechny agentury ve městě, pevně věřila, že ji pro J&J Public získá právě ona. Lily & Lucy: už teď se jí líbilo, jak jdou jejich jména hezky k sobě. Musí ji nějak přesvědčit. Lily v jejich stáji bude přesně to pravé ořechové, co jí zajistí kariérní postup.

Takže během jednoho dne zvládne:

1. Získat Lily Chu.
2. Pojistit si povýšení.
3. S grácií projít branou do božského věku třicátnice.
4. Užít si parádní večírek na střeše v centru, kde ji její přítel konečně požádá o ruku.

Byla připravená. No ano, bude to nádhera. Stačí jen vylézt z postele a zahájit skvělý den.

Protáhla si ruce za hlavou, až jí luplo v loktech – což bylo běžné, jistě ne známka stárnutí. Pak odhodila deku, přehoupla nohy přes okraj postele a všimla si, že jí volá matka.

Nebo spíš, že zmeškala několikáté volání a dvě zprávy, protože si jako dárek k narozeninám na noc vypnula zvuk mobilu.

Teď telefon zvedla z nočního stolku, zadívala se na slovo máma, a uvažovala, že by hovor jako další dárek nemusela přijmout. Matka jí nepochybně chtěla pográtulovat, ale nejspíš jí i připomenout, že je jí třicet, a ještě není vdaná a nemá děti, což Maryellen Greenová obojí stihla o tři roky dřív.

Jelikož byla Lucy jedináček, maminka vkládala všechny naděje jen do ní, což obnášelo i poznámky na veřejnosti, že už by měla nosit snubní prsten, a taky neustálé štrikování

dětských oblečků a deček. Když se Lucy lépe zaposlouchala, slyšela i během jejich hovorů jemné cinkání pletacích jehlic, přičemž si matka držela mobil mezi uchem a ramenem, protože se ještě nenaučila zapnout odposlech.

Lucy nechápala, jak to, že se cítí provinile už při pohledu na slovo máma, a vzdala to.

„Ahoj, mami.“

Ťuk ťuk ťuk. Jako by si to objednala.

„Lucy! Všechno nejlepší k narozeninám, zlatíčko.“

„Děkuju.“

Lucy věděla, že si musí pospíšíť, a tak obešla krabici s knihami a zamířila do koupelny. Aby se vyhnula stresu při stěhování, začala věci, které běžně nepoužívá, balit čtrnáct dní předem. Její malý byt tak zaplnily kartonové krabice plné misek, uměleckých předmětů a sezonní obuvi jako na domovním výprodeji. Taková předvídavost se později jistě vyplatí, jenže si na pár týdnů doma vyrobila poměrně obtěžující překážkovou dráhu.

„Nejspíš se připravuješ na svůj velký den, vid’? Viděla jsem ten film s Lily, a je fantastická. Doufám, že na ni uděláš dobrý dojem.“

Lucy to podráždilo. Matka se ráda chovala jako její důvěrnice, která ví, co se kde děje, pokud to tedy přímo sama nezosnovala. Lucy si vůbec nevzpomínala, že by jí o Lily řekla, Maryellen si přesto pamatovala den, kdy se mají sejít. Říkala jí dokonce křestním, jako by šlo o její známou.

„To bych ráda.“

Ťuk ťuk ťuk.

Cvakání jehlic připomínalo tikající bombu těsně před výbuchem. Lucy maminku ve skutečnosti milovala, jen dobře věděla, kam ten rozhovor směřuje, a v tu chvíli na něj neměla náladu.

„Prima. A co ty a Caleb? Víš, že by ses měla co nejdřív vdát, pokud chceš mít nějaké dě...“

„Já vlastně nevím, jestli vůbec stojím o děti, mami!“ odsekla Lucy zostra, až ji to zarazilo. Nepřekvapilo ji, že během deseti

vteřin přešly od gratulace k dětem, ale to, co právě vyslovila. Přiznat nahlas něco takového bylo, jako by sama sobě dala facku. Že jednou přijdou děti, považovala dlouho za jakousi samozřejmost, ale nikdy se nad tím pořádně nezamyslela, protože na to v podstatě neměla čas.

Svět jí tvrdil, že chce děti, už od malička. Začínalo to hračkami, tedy panenkami a domečky pro panenky, a pokračovalo knížkami a filmy o nehynoucí a všemocné mateřské lásce. Všichni měli za to, že je to její životní náplň, protože všechno ostatní je nějak vadné, sobecké, a stejně by si to nakonec rozmyslela – to už slyšela mnohokrát.

„To je směšné, Lucy, jistě že děti chceš,“ ozvala se matka jako na povel. „A navíc je ti třicet, takže...“

„Takže co? Překročila jsem snad nějaký mezník? Nebo už jsem za limitem?“ Lucy netušila, co to do ní vjelo, ale bylo to neodbytné a osvobozující zároveň. Už se nedokázala ovládnout. „Tohle je děsně nefér, víš? Člověk se snaží něco dokázat, a hlavně neotěhotnět moc brzy, a když se mu konečně v práci začne dařit, měl by naslouchat tikání biologických hodin a stihnout děti do pětatřiceti, protože pak je najednou moc starý a je to riskantní! Tak malé okýnko na tak zásadní životní rozhodnutí? A to ještě všichni předpokládají, že děti chci, protože ty chceš přece *každá* ženská! Možná chci, jednou. Nemohla bych si to předtím ale pořádně rozmyslet?“ To už se její zvýšený hlas nepěkně odrazil od stěn koupelny. Užasle pohlédla do zrcadla na tu rozčilenou ženskou, a chvíli nemohla pochopit, kde se vzala.

Máma na druhém konci naopak oněměla.

Lucy netušila, co honem říct, a tak z ní vypadlo: „Už se musím chystat na spinning, mami.“

Ukončila hovor a zírala na sebe v zrcadle. Kromě výbuchu od ženské, kterou neznala, viděla stále to samé: modré oči, blond vlasy, které potřebovaly dobarvit, a pravé kalifornské opálení. Pod očima měla tmavší místa, ale už vlastně od chvíle, kdy se dostala na juniorskou pozici. Nosila je tak trochu jako znamení cti a součást náročné kariéry. Jen je každé

ráno pečlivě zatírala make-upem, aby se o jejím vyčerpání nikdo nedověděl.

No ano, Lucy Greenová, nikdo jiný tu není. Aspoň pro jednu řekla, co si skutečně myslí. Netušila, jestli tak moc stojí o děti, rozhodně ne hned. Ale musela se tím zabývat zrovna ve svůj velký den, kdy potřebovala stihnout spoustu jiných věcí?

Ne, usoudila, a byla ráda, že máma hned nevolá zpátky a nedožaduje se vysvětlení.

Opřela se o umyvadlo, aby se uklidnila, protože přece jen... křičela na mámu. Uvědomila si s jistým až pubertu připomínajícím vzrušením, že si nikdy dřív nic takového nedovolila.

Trochu se jí z toho zatočila hlava.

Bílá koupelna se jen blyštěla. Na stěnách visely sukulenty v měděných květináčích. Lucy vlezla do vany, nad níž bylo okno, protože ji napadlo, že by neškodila trocha čerstvého vzduchu. Podle obyvatel Los Angeles se dal najít nejbližší v Santa Monice. Když pootevřela okno a do koupelny zavánula směs pomerančových květů, soli a výfukových plynů, zhluboka se nadechla. Pak z vany vylezla, protože brzy se pro ni měla zastavit nejlepší kámoška Nina, aby na spinning vyrazily spolu.

Zašla tedy do šatny, propletla se mezi krabicemi se zimním oblečením – vždyť už končilo jaro –, a natáhla se pro sportovní podprsenku pro maximální oporu. Měla v zásuvce vlastně všechno od jemného krajkového prádla po podprsenky s kosticemi, podobné svěrací kazajce, a jednu se zipem vpředu, po níž jí na kůži zůstávaly rudé skvrny. Poskakování ňader ale bránila dobře. Většina žen by souhlasila, že je to volba mezi dvěma nepříjemnostmi: stahováním nebo poskakováním. Protože tušila, že je instruktor Troy zas prožene, až se z nich bude kouřit, raději zvolila tu nejpevnější.

Zabořila prsty do košíčků, aby narovнала pohyblivé výplně. Nikdy nepochopila, proč se pohybují, když má bradavky stále na stejném místě. Natáhla si ty kšíry přes hlavu, usadila si drátěnou podpěru pod ňadry, a pak zadržela dech, aby tu věc ještě zapnula na zip. Jenže se zasekl na půl cesty.

„To snad ne,“ zašeptala zoufale, když si představila, kolik času jí v nabitém rozvrhu zabere opatrné posouvání zipu. Měla už tak co dělat, aby stihla spinning, sprchu, snídani, a ještě dorazila včas do práce. Popotáhla umělý zip o něco výš, jako by pokoušela osud, a zapnutá část se skutečně rozevřela a zkroutila jako suchý list. Pak už nehnula jezdcem tam ani zpět.

Lucy bezradně zírala na to nadělení, které by těžko skryla i pod volnou košilí. Pomyslela na nůžky, ale pak se rozhodla počkat na Ninu, ta třeba pomůže. Od vysoké se v podstatě neodloučily, když bylo třeba, držely jedna druhé vlasy nad záchodovou mísou, vylévaly si navzájem srdce, a mnohokrát jedna druhé pomohly z podobných potíží s garderobou – včetně maléru, kdy se Lucy zasekla v šatech s rukama nad hlavou a nic neviděla.

Natáhla si tedy legíny a ponožky a vydala se hledat boty na spinning. Ukládala je do černé brašny vedle dveří šatny, ta teď však byla prázdná. Možná je v záchvatu balení omylem přihodila do nějaké krabice, napadlo ji, a namátkou prohrábla tu s nápisem *Šály*. Našla jen barevné ozdoby na krk, co moc tepla neskýtaly. Zadívala se na vysoký botník, ale všude jen samé podpatky nebo baleríny. Právě se natahovala ke krabici *Kabáty*, když se ozval zvonek.

Zamračila se. Nina přece vždycky klepe...

Přešla tedy bytem mezi krabicemi, pomyslela na kondominium, kde bude bydlet s Calebem, a přiblížila oko ke kukátku.

Na druhé straně dveří spatřila velkou barevnou kytici.

Když otevřela, ucítila vůni lilií a růží. „Krásné narozeniny!“ zazpívala Nina zpoza pугétu.

Lucy ustoupila a nechala ji projít. „Tys mi koupila kytky?“ podivila se, protože se to za dvanáct let, co se znaly, nestalo. Možná to dělají lidé po třicítce.

„Já ne,“ odpověděla Nina. Vešla do bytu a postavila vázu s květinami na jídelní stůl nedaleko dveří. Malý prostor se ihned zaplnil příjemnou vůní. „Jen jsem dorazila ve stejnou chvíli jako poslíček.“

Lucy našla mezi květinami kartičku.

Všechno nejlepší! Znovu se omlouvám za včerejšek. Caleb

Když si zprávu přečetla, její rozmrzelost trochu polevila. Jako gesto hezké, ale musela se ptát: jestli vše půjde, jak plánují, odsoudí se k manželství s workoholikem, který místo sebe pošle květiny?

„Od Caleba?“ zeptala se Nina.

„Hm hm.“

Nina přejela bříšky prstů po květu lilie. „Omlouvá se, že zmeškal další rande?“

Lucy v otázce jasně rozeznala odsouzení.

„Přeje mi všechno nejlepší.“

Nina jí vzala lístek z ruky. „Tak proč tu stojíš *Omlouvám se za včerejšek?*“

Lucy si lístek vzala zpět. „Má prostě moc práce.“

Nina pokrčila rameny. „To ty taky, ale na něj si čas uděláš.“

Lucy neměla co namítnout.

Nina jen povytáhla tmavé obočí a konečně si všimla jejího outfitu. „A co se ti to stalo?“ Mávla rukou k napůl zapnuté podprsence.

„Zasekl se zip, a přes hlavu to nepřetáhnu. Pomůžeš mi?“ Přisunula se hrudníkem k Nině a ta se bez řeči pustila do práce.

Posunovala neposlušný zip trhavě shora dolů, přitom se koukala do rtů a něco mumlala.

„Tahej,“ radila Lucy.

„Vždyť jo.“

„Trochu to nadzvedni.“

„To dělám.“

Nina stáhla obočí. Vlasy měla spletené do copů, a jak stála blízko, Lucy cítila její čerstvě vypraný trikot a mátový deodorant. Byla štíhlá jako vrbový proutek a o dobrých deset centimetrů vyšší. „Podrž to dole,“ nařídila.

Lucy poslechla a v duchu se podivila, že k osvobození z prádla jsou potřeba dva lidi.

Nina prudce zabrala a trhla zipem směrem dolů; konečně povolil, ale zapéroval tak silně, že Nině nadskočila ruka a udeřila Lucy do nosu.

„Jau!“

„Ou!“

Lucy se chytla za nos, protože ucítila proud teplé krve a do očí jí vhrkly slzy.

„Panebože, promiň!“ Nina odběhla do kuchyně, zatímco Lucy leknutím ztuhla na místě.

Před očima uviděla hvězdičky a na ruce rudou barvu. Z nějakého důvodu ji to rozesmálo.

„Tys mi rozbila nos! Jen kvůli podprsence.“

Nina se ve spěchu vrátila s ubrousky a kostkami ledu zabalenými v utěrce. Obojí Lucy podala a vedla ji k židli. „Tohle si tam přidrž a zmáčkni si kořen nosu.“

„Díky,“ zamumlala Lucy. Naštěstí je kamarádka zdravotní sestra a ví, co dělat, i když jí zranění sama způsobila.

Chvilí nehybně seděla, dokud mědňatý pach krve v hrdle nezeslábl. Krev z nosu jí už tekla mnohokrát, většinou však kvůli suchému vzduchu, nadmořské výšce nebo silné rýmě. Do nosu ji ještě nikdo nepraštil.

Znovu smíchy zahýbala rameny. „Nechce se mi uvěřit, žeš mi dala ránu zrovna na moje narozky.“

Nina se provinile nakrčila, ale taky se zasmála. „To ještě není dárek, přísahám.“

Lucy odložila led a ubrousky k malému teráriu, které s Ninou vyrobila na večírku zvaném *Víno a umění*, když Caleb zase jednou zrušil rande. Ušklíbla se a koukla na hodinky. „Možná je to znamení, že na ten spinning vůbec nemám chodit.“

„Jako to, že jsem tě omylem majzla?“

„A taky to, že se mi zasekla podprsenka a nemůžu najít boty na kolo.“

„Vždyť ležej támhle.“

Lucy se zařadila, kam Nina ukázala, a uviděla sportovní boty přímo u pohovky vedle krabice s nápisem *knihy z obývacího pokoje*. Musela kolem nich několikrát projít, aniž si jich všimla. Začala přemýšlet, jestli jde skutečně o znamení nebo jen podvědomou snahu vyhnout se dnešnímu tréninku.

Zamyslela se nad spinningem jako takovým. Vstávala kvůli němu brzy, cítila se při něm vždycky na umření, ale pak se přesvědčovala, že si to užila. Jistě, šlo o vydatné cvičení, ale musela kvůli tomu nechat na sebe řvát hned po ránu? Bylo nutné, aby trestala svoje tělo nepřirozeným, bolest způsobujícím pohybem na stacionárním kole, jen kvůli požadavkům na vzhled?

Jediné skutečné plus viděla v tom, že se každé ráno setkala s Ninou. Ale to si mohly taky volným tempem zaběhat. Náhle vše viděla docela jasně.

„Už na spinning vlastně chodit nechci,“ prohlásila.

Nina se zasmála, jako by se Lucy rouhala přímo v kostele. „Cože? Vždyť tam chodíme každý den.“

„Právě, už toho mám po krk. Spousta křiku, všechno mě pak bolí a Troy je pěkně protivný.“

„Co?! Myslela jsem, že se ti líbí!“

Lucy si představila oživlého Kena od Barbie, se svalnatými pažemi a stehny, zářivým úsměvem a sluncem vyšisovanou ofinou. Byl protivný, umanutý a nejednou na ni štěkal kvůli tomu, že se prý ulejívá.

„Tobě se snad Troy líbí?“

Nina zaváhala a utrhla okvětní plátek z lilie. „Hm, je sice trochu protiva, ale to patří k věci, ne? Motivuje nás.“

„Opravdu?“

Chvíli se jen mlčky jedna druhé dívaly do očí a pravdu nechaly nevyslovenou.

Pak Lucy zakručelo v žaludku a vzpomněla si na řecký jogurt, co si po tréninku chtěla dát. Čerstvá bageta s vejci, slaninou a sýrem, co prodávali dole v ulici, se najednou jevila mnohem přitažlivější.

„Neskočíme si místo toho na snídani?“ prohodila.

Nina se na ni podezíravě zadívala, ale protože měla smířlivou povahu, jen pokrčila rameny. „Jsou to tvoje narozeniny.“

3

Posadily se ke stolku u chodníku, hned u zábradlí ověšeného truhlíky s petúniemi. Ve čtvrtek ráno byl v restauraci klid, na rozdíl od víkendů, kdy musely čekat i hodinu, než dostanou místo. Tu trávily obvykle ve vedlejším květinářství, proto Lucy měla doma tolik sukulentů. Dnes snídaly s jinými obyvateli West Side ve sportovním oblečení. Lidé si u stolků četli, usrkávali kávu, sem tam se tu zastavila matka s kočárkem.

Nina si pomaličku nabírala z misky s jogurtem a granolou, protože ctíla pravidlo nekalorických snídaní. Lucy se pro jednu zakousla do nejbáječnějšího sendviče, jaký kdy viděla, proloženého čedarem, slaninou a míchanými vejci. Obvyčejně jedla jako Nina, co nejvíc zeleniny, ovocných smoothie, keto stravu a nízkokalorické potraviny, které většinou chutnaly jako hlína s papírem a člověk pak celý den trpěl hladem jen proto, aby vypadal dobře v těsných šatech nebo v bikinách. Aby mohla být tou *štíhlou slečnou*, co si svět přál vidět, přestože sama často netoužila po ničem než po pořádné obložené bagetě.

Náhle jí připadalo nesmyslné a kruté, že si věčně odpírá něco tak dobrého, a opět se do bagety s chutí zakousla. Na bradu jí steklo trochu sýra, a tak si ho rukou přisunula do pusy a pak si slastně povzdechla. Chtěla Nině nabídnout, aby si kousla, ale věděla, že by to odmítla, a navíc jí nevadilo mít celou bagetu pro sebe.

Kamarádka si nabrala na lžičku jednu borůvku a sezobla ji jako ptáček. „Myslíš, že tě dnes Caleb požádá o ruku?“

„Ne.“

Lucy se zarazila. Ne kvůli otázce – Nina se směla zeptat na cokoli – spíš kvůli své odpovědi. Nebo kvůli tomu, jak snadno z ní vyklouzla.

V duchu se raději znovu zeptala na totéž, jako by špatně slyšela a omylem odpověděla na něco jiného.

Myslím si, že mě dnes Caleb požádá o ruku?

Odpověď byla stejná.

Ne.

Tak dlouho si namlouvala, že tohle nebo tamto je jistě *ten významný den*. Jenže Caleb už měl tolik příležitostí – západ slunce na pláži, michelinské restaurace, nebo třeba výlet do Disneylandu, kde by to bylo echtovní kliše – a stejně to nikdy neudělal. A tak tušila, že ani dnes – přestože měla narozeniny, čekala povýšení a oslavu plánovali na střeše mezi mra-kodrapy – na nic takového nedojde.

Nechala odpověď bez komentáře, protože vlastně nevěděla, jak se cítí. Zklamaná? Možná. Vždyť čekala dlouho. Nebo se jí spíš ulevilo? Čekala na to sice dlouho, ale zbavit se napětí z toho, jestli *to udělá nebo ne*, bylo vlastně docela... super?

Osvobozující jistota. Netušila, odkud to přišlo, ale náhle se cítila jako brouk svalený na krovky, co dlouho zoufale mával nožičkami – a konečně ho někdo obrátil.

„Ne, nečekám, že to dneska udělá,“ řekla a znovu se zakousla do bagety.

Nina ji sledovala s užaslým výrazem, protože její pravidelná hlášení, že *tohle je ten večer!* už dobře znala.

Když s tím Lucy přišla poprvé, měli za sebou perfektní den v Palm Springs, kde kluci hráli golf a ony si užívaly wellness. Lucy s Calebem se pak vytratil do pokoje, užili si poledního sexu, a když se pak všichni opět sešli u bazénu, Lucy okouzlená sluncem, koktejly a prázdninovou atmosférou si byla naprosto jistá, že ji večer Caleb požádá o ruku. Nina zajásala a rukama s novou manikúrou nadšeně zatleskala. Ale Caleb se

nevyjádřil. Což se později několikrát opakovalo, a Nina další takové oznámení začala brát s rezervou, postupně reagovala jen úsměvem a kývnutím, sem tam vztyčeným palcem, i když Lucy stále tvrdila, že přišel její velký večer.

Proto si ji teď prohlížela poněkud skepticky.

„Říkáš to, jako by ti to zvlášť nevadilo...“

Lucy se zadívala na bagetu, zalitovala, že z ní zbývá už jen kousek, a pokrčila rameny. „Možná nevádí.“

Nina raději nepřipomínala, jak rychle vždycky změnila názor a kolikrát po takovém večeru, co nebyl tím velkým večerem, skončily na gauči u zmrzliny a seriálu *Pohotovost*. Místo toho jen udiveně přikývla. „No tak fajn.“

Snídani protáhly na stejnou dobu, jakou měl trvat spinning, užily si ranního slunce a zvuků probouzejícího se města, a pak teprve zamířily každá do svého bytu. Na vysoké, a ještě pár let potom, bydlely spolu. Když se začala rozjíždět jejich kariéra, našla si každá vlastní byt.

I tak se příliš nevdálily, bydlely jen tři bloky od sebe.

Lucy se zhluboka nadechla svěžího vzduchu, a právě v tu chvíli na ně hvízdal nějaký muž na druhé straně ulice.

Lucy na to byla z velkého města zvyklá a snažila se neotáčet, když zaslechla hvízdání, volání, mlaskání nebo jiné úchylné zvuky, někdy byl však reflex silnější.

Tenhle chlap vypadal, jako by se celé dny schovával někde v kanálu. Oblečení na něm viselo, batoh vláčel u kolen a Lucy znovu napadlo, kde bere drzost otravovat je, když jen tak procházejí ulicí.

„Hej, dámy. Nechcete mi pomoci?“ křikl a názorně se podrbal v rozkroku.

„Panebože,“ zamumlala Nina a povzdychla si.

Lucy věděla, že nejlepší je chlapíka ignorovat a jít rychle dál. *Nevšímat si jich* znělo pravidlo číslo jedna pro ženskou v nebezpečném světě, i kdyby měla sto chutí se ozvat a říct, co si skutečně myslí. Kdo může vědět, jestli ten člověk není ozbrojený nebo schopný jim ublížit jinak? A právě tahle nejistota dávala takovým lidem určitou moc. Lucy s Ninou věděly,